

'Pretentie halen uit het filmen van een piemel'

Door Bart Nijman · revu.nl · 3 minuten

[Bekijk origineel](#)

'Mijn moeder schreef twee boeken, maar koken kon ze voor geen meter!' We lachen om alles, met een paar man rond een pan pasta in een Portugese tuin waar we flesjes Cristal sneller wegdrinken dan de koelkast ze koud kan krijgen. Wijn vloeit, iemand gaat waterverfschilderijen maken en het bier wordt wijn en wodka.

De moppen worden geleidelijker alle coherentie uit het gesprek verdwijnt en plaatsmaakt voor verliezende woorden die in naar boven oeraccenten worden uitgestoten. Instemming wordt een schouderklop, afkeuring een wegwerpgebaar en het waterverfschilderij is al lang mislukt.

Het leven is licht als aan de andere kant van een bacchanaal geen wacht. Het is een roes die sterker is dan wat de drank veroorzaakt. Er zijn bijzonderheden te eren, niets speciaals te vieren en niks de gesprekken nergens over te gaan om toch een grootse zweem van gewichtigheid te krijgen. Pretentie uit een flesje.

Hoe blijmoedige momenten van dronkengelag en quatsch-conversaties ook zijn, de bodemdrift heeft ook iets triests. Het scheidt niks, het maakt niets mooier en je krijgt aan een nuchter mens nooit uitgelegd waarom je ideeën zo geweldig zijn of je grappen zo hilarisch.

Al deze gedachten die het vrolijke fuifje tot een zondige ongezelligheid verpieteren, drongen zich de morgen aan mij op en daarna las ik over de nieuwste productie *Honey Pot* van het kunstenaarscollectief Kirac, waarin 'links meisje' Jini op zoek naar een conservatieve man om seks mee te hebben. Na een oproep op GeenStijl – links UvA-meisje wil rechtse lul, daar zagen we de grap nog wel van in – riep nota bene FvD-'filosoof' Sid Lukkassen zich bij Stefan Ruitenbeek, de kunstcriticus van Kirac die rossen meer op eigen erkenning artistieke lijkt te jagen.

De video werd gemaakt, maar Lukkassen kreeg tijdens de opnames al spijt. Toch willen Ruitenbeek en zijn productie-compagnon Tarik Sadouma per se een piemel in beeld. Ze willen ook per de video publiceren, waar ze de huilende lessen van Sid Lukkassen doodleuk in verwerkt hebben. GeenStijl gericht, Stefan acteerde verontwaardigd.

Een zelfverklaard denker waarvan iedereen weet dat hij – letterlijk – een in games verdwaalde zolderkamerautist is, uit de kleren proberen te verleiden door een meisje dat haar seks zo goedkoop maakt dat ze zelfs met kleren aan iets heeft: het is geen kunstkritiek en het is geen kunst. Het heeft

geen filosofische waarde en het leert ons niets over Lukkassen dat we nog niet wisten, noch iets over Jini waar we zouden reageren.

Pretentie halen uit het filmen van een piemel. Ga dan gewoon een potje zuipen, dan voel je jezelf ook eventjes heel groots en je niemand anders voor kapot te maken.

Printed with from Pocket